

Kristal Krallığı

Yavuz DEMİRKIRAN

Kristal Krallığı

Yavuz DEMİRKİRAN

Kristal Krallığı'nda her ev, köprü ve bahçe büyülu kristallerle parlıyordu. Yıldızlar gibi pırıldıyorlar ve ışıkları bütün ülkeyi sıcak ve neşeli tutuyordu. Dağınık siyah saçlı ve kırmızı pelerinli meraklı bir çocuk olan Prens Leo, onların parıldamasını izlemeye bayılırdı. Sık sık kristal yollarda seke seke yürür ve karşılaştığı herkese selam verirdi. Krallıkta hayat aydınlık ve mutluuydu.

Bir sabah Leo uyandığında kristallerin titrediğini gördü. Önce sönükleştiler, sonra donuk bir griye döndüler. Çeşmeler artık ışıldamıyor, ocaklar soğuyordu. İnsanlar meydanda toplanıp endişeyle fısıldaşıyorlardı. Leo gri bir kristale dokundu ve bir ürperti hissetti. Sorunun ne olduğunu bulması gerektiğini biliyordu. Krallığın ışığına ihtiyacı vardı.

Leo aceleyle kale kütüphanesine gitti ve eski bir parşömen buldu. Kristallerin dört koruyucuyla bağlantılı olduğu yazıyordu: Ateşin Yakut'u, Suyun İnci'si, Toprağın Yosun'u ve Havanın Gökyüzü. Uzun zaman önce konuşmayı bırakmışlardı ve kristaller solmaya başlamıştı. Onları ancak kadim bilmeceleri çözen iyi bir kalp yeniden bir araya getirebilirdi. Leo derin bir nefes aldı ve yola koyuldu.

Leo'nun ilk durağı, Koruyucu Yakut'un kızıl parça omuzlarıyla dimdik durduğu alevli ocaktı. Yakut'un parlayan kırmızı gözleri üzgün ve yalnız görünüyordu. 'Ateşimi paylaşacak kimsem yok,' diye iç çekti Yakut. Leo, ocak kapısına kazınmış bir bilmece fark etti: 'Paylaşıldıkça daha da ısınan şey nedir?' Uzun uzun düşündü, sonra gülümsedi. 'Dostluk!' dedi.

Yakut'un gözleri şaşkınlıkla parladı. 'Belki de haklısın,' dedi Yakut yumuşak bir sesle. Leo, Yakut'tan demircilerin çalışabilmesi için karanlık ocakları yakmasına yardım etmesini istedi. Yakut kabul etti ve birlikte ateşi paylaştılar. Ocak gürleyerek canlandı ve yakındaki birkaç kristal biraz daha parladı. Leo Yakut'a teşekkür etti ve yakında yine geleceğine söz verdi.

Sonra Leo, Koruyucu İnci'nin suya baktığı sessiz çeşmelere gitti. İnci'nin sedef gibi teni ısıldıyordu ama mavi gözleri utangaçtı. 'Diğerlerine söyleyecek bir şeyim yok,' diye fısıldadı. Çeşmenin kenarına bir bilmece kazınmıştı: 'Verdiğin hâlde hâlâ sende kalan şey nedir?' Leo sırtıttı. 'Güzel bir söz!' dedi. İnci şaşkınlıkla başını kaldırdı.

İnci günlerdir ilk kez gülümsedi. 'Güzel bir söz,' diye tekrarladı. Leo ondan susamış bahçeleri sulamasına yardım etmesini istedi ve o başını salladı. Çalışırlarken İnci çiçeklere yumuşak sözler söyledi ve çiçekler canlandı. Su pırıldadı ve daha çok kristal parlamaya başladı. İnci diğer koruyucularla güzel sözlerle konuşacağına söz verdi. Leo umutla el sallayarak vedalaştı.

Leo, Koruyucu Yosun'u solmakta olan bahçelerde buldu; huysuz ve dal gibi saçlarıyla yuvarlaktı. 'Kimse bitkilerimi takdir etmiyor,' diye homurdandı Yosun. Topraa bir bilmece yazılmıştı: 'Ağır bir kalbi hafifleten şey nedir?' Leo yaptığı bütün iyilikleri düşündü. 'Bir dostun yardımı!' dedi. Yosun'un kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Yardım mı?' diye mırıldandı.

Yosun yapraklı kemerini kaşdı. 'Sanırım biraz yardıma ihtiyacım olabilir,' dedi. Leo ve Yosun birlikte yeni tohumlar ektiler ve yabani otları yoldular. Bir kelebeğin burnuna konmasıyla Yosun kahkahayı bile patlattı. Bahçe çiçek açmaya başladı ve kristaller daha parlak parladı. Yosun diğer koruyucuları ziyaret edip çiçeklerini paylaşmayı kabul etti. Leo içinde sıcacık bir his duydu.

Leo üç bilmeceyi çözmüştü ama kristaller hâlâ tam olarak parlamıyordu. Dördüncü koruyucunun, Havanın Gökyüzü'nün kayıp olduğunu fark etti. Leo en yüksek kuleye tırmandı ve seslendi. Yumuşak bir esinti onu sardı ve bir ses fısıldadı: 'İnsanları bir araya getiren şey nedir?' Leo bütün paylaşmayı, güzel sözleri ve yardımı hatırladı. 'Dostluk!' diye bağırdı.

Hafif bir rüzgâr Leo'yu kaldırdı ve merkez meydana taşıdı. Orada Yakut, İnci ve Yosun endişeli görünerek bekliyorlardı. Leo son bilmecenin cevabını onlara söyledi. 'Dostluk herkesi bir araya getirir,' dedi. Koruyucular birbirlerine baktılar ve gülümsediler. Yakut onları ısıtmak için ateşini paylaştı, İnci serin su sundu ve Yosun herkese çiçekler verdi.

Koruyucular konuşup gülerken kristaller parlamaya başladı. Önce hafif bir ışıltı, sonra parlak bir pırıltı, ta ki bütün krallık ışıqla alevlenene kadar. Koruyucular birbirlerini ne kadar özlediklerini anladılar. Hikâyeler paylaşmak ve birbirlerine yardım etmek için her hafta buluşmaya söz verdiler. Krallık her zamankinden daha parlak pırıldarken Leo'nun yüreğı sevinçle doldu.

O günden sonra koruyucular birlikte çalıştılar. Yakut'un ocağı evleri ısıttı, İnci'nin çeşmeleri pırlıladı, Yosun'un bahçeleri çiçek açtı ve Gökyüzü'nün esintileri tohumları ve şarkıları taşıdı. Kristaller gökkuşağının renkleriyle parlardı. İnsanlar bu mutlu krallığı görmek için uzaklardan geldiler. Leo büyüü iyiliğin ve dostluğun geri getirdiğini biliyordu.

Leo koruyucuları sık sık ziyaret etti ve onlar en iyi arkadaş oldular. Sorunları birlikte çözdüler ve her şeyi paylaştılar. Kristaller bir daha asla griye dönmedi. Leo, insanlar paylaştığında, güzel sözler söylediğinde ve birbirlerine yardım ettiğinde en donuk günün bile aydınlanabileceğini öğrendi. Ve bunun, diye düşündü, en büyük büyü olduğunu.

Krallık bir ışık festivaliyle kutlama yaptı. Herkes parlayan kristallerin altında dans edip şarkı söyledi. Leo dört koruyucuyla birlikte durdu, gururlu ve mutluydu. Birlik olmanın topluluklarını güçlendirdiğini biliyordu. Kristaller sanki gülüyorlarmış gibi pırıldadı ve bütün ülke sıcaklık ve neşeyle doldu.

Ve böylece Kristal Krallığı, parlayan ışığın ve dostluğun yeri olarak kaldı. Prens Leo, iyiliğin her bilmeceyi çözebileceğini ve her dostluğu onarabileceğini bilerek büyüdü. Koruyucular onları yeniden bir araya getiren küçük prensi hiç unutmadılar. Ve ne zaman bir kristal pırıldasa, 'Birlikte daha parlak parlarız,' diye fısıldardı.